

Thomas Klupp

9to5 hardcore

výtah z románu

Nemůžu tvrdit, že bych si v posledních měsících vyvinul nějaký zvláštní postoj k online pornu. Možná, ne docela určitě se to ode mě očekává, především paní profesorka Faulstichová to ode mě očekává, ale bohužel nemůžu sloužit. Ke své lítosti – upřímně řečeno lítosti motivované kariéristicky – jsem se v otázce postoje nedostal ani o krok dál než v době, kdy jsem byl ještě úplně obyčejný konzument porna. Skutečnost, že jsem od dubna tohoto roku viděl víc porna než kterýkoli jiný člověk na zemi – chci říct: skutečně než kterýkoli člověk na zemi, včetně režisérů, kameramanů a střihačů velkých produkčních firem v kalifornském San Fernando Valley –, nemění nic na mém zásadním přesvědčení. Přesvědčení, že explicitní znázornění pohlavního aktu vzbuzuje už z evolučních důvodů zájem každého pozorovatele.

To, co jsem právě řekl, ovšem tak úplně nesouhlasí. Zaprvé jsem v posledních měsících viděl víc porna než *téměř* kterýkoli jiný člověk na zemi. Výjimkou, jedinou, mrzutou, ano, pro mou budoucnost zvláště hroživou je moje kolegyně Uschi Seidelová. Seidelová, bezpochyby taky z kariérních důvodů, se mnou tvrdě drží krok. A to přes svou vrozenou slabozrakost. Má osm dioptrií na levém, šest na pravém oku, jak mi nedávno prozradila. Bez svých tlustostěnných existenciálních brýlí by nedokázala na vzdálenost půl metru rozeznat počítačovou obrazovku od mikrovlnky, o obličeji ženy a jejího pohlaví ani nemluvě, ale optiků je v téhle zemi dost. Kapek do očí taky. Kdybych neměl zábrany, namíchal bych jí do kapek, které uchovává v horní zásuvce svého psacího stolu, trochu z čističe odpadů, ale co se mezilidských vztahů týká, na to nemám dost tvrdou náturu. Ne. Nezbyvá mi nic jiného než její výkon ocenit, ano, brát ho jako výzvu a sám surfovat po webu co nejvyšším tempem.

Zadruhé, a to mě taky znepokojuje, se můj postoj k pornu přece jen určitým způsobem změnil. Přičemž slovo postoj věc přesně nevystihuje. Raději to řeknu takhle: od nástupu na místo jsem změnil určité záliby. Motivické záliby, abych byl přesný. Zjistil jsem, že ženské ohanbí a zvláště samotná vagína hraje v mém myšlení pořád větší roli. Samozřejmě jsem na ni i dřív občas myslel. Kdo to kromě asexuálů a dětí nedělá? Ovšem dřív jsem myslíval na vagíny určitých žen, na vagíny jakou jejich součástí. Já, žena a její vagína, popř. já ve vagíně určité ženy – to byla v mé představě jednota, libidinózní uzel, který se ale teď začíná pomalu ale jistě rozvolňovat. Jako by nějaký šikovný chirurg vyoperoval ženě její orgán a voperoval ho do vnitřku mé lebky – tak

nějak to tam nahoře cítím.

Tenhle vývoj, ať jakkoli iritující, má ovšem své důvody. V první řadě ten, že na mě dennodenně z obrazovky mého pracovního počítače září kolem pěti tuctů blízkých záběrů vyholených nebo přinejmenším částečně vyholených vagín. Světlerůžová barva na mě ofenzivně, občas až agresivně vystrčeného orgánu, cylindrické kontury stále zduřelého poštěváčku, celá ta zaručeně vlhce se třpytící, prsty s perleťově nalakovanými nehty orámovaná pastelová 2-D-krajina ženského ohanbí – na to je spoleh. Tenhle motiv, tenhle aperitiv, chcete-li, je all-time favorit na všech mnou dokumentovaných webových stránkách. Nebylo by z tohoto úhlu pohledu mnohem znepokojivější, kdybych se nad vagínou jako takovou *nikdy* nezamyslel? Nemluví to v podstatě v můj prospěch, myslím v můj a ve prospěch mé povahy, že zrovna tomuhle motivu – a ne jiným, a to úplně jiným – věnuju snad až příliš velkou pozornost? Věřte mi, raději nechtějte vědět, na co všechno se ještě musím dívat, mé čestné slovo.

To všechno je moje či lépe řečeno naše práce: my, Uschi Seidelová a já, sedíme denně minimálně osm hodin před svými počítači v místnosti 101 Ústavu pro kulturní vědy univerzity v Postupimi a zkoumáme ‚Inscenační strategie explicitního zobrazování v online-nabídkách západní mainstreamové pornografie‘. To znamená, momentálně ještě nezkoumáme nic. Momentálně jsme ve fázi dokumentace. Proklikáváme se archivy tří populárních bezplatných pornostránek a zaznamenáváme do kontrolních dotazníků, otevřených na našich desktopech, s čím vším se setkáme. Zapisujeme polohy, perspektivy kamer a velikosti záběrů, ale i barvy vlasů, účesy a vyholení stejně jako používané tools & toys. Možná to zní jako procházka rajskou zahradou, ale tak to rozhodně není. Každá námi dokumentovaná webová stránka má minimálně patnáct kategorií, od A jako *Anální* přes M jako *Milf* (=mother I'd like to fuck) po V jako *Voyeur*, s dvaceti sériemi obrázků v každé kategorii, která má každá dvacet jednotlivých fotek. Suma sumárum je to 6000 fotek pro každou stránku. 6000 fotek, které se denně aktualizují. 6000 obrázků denně, krát tři.

Jestli se mi něco během posledních měsíců ujasnilo – za Seidelovou mluvit nemůžu –, pak tohle: tam někde venku, mimo obrazovky, se pěkně viksuje; šoustá a filmuje a stříhá a nahrává na disk. Někde venku se tomu lidi oddávají s naprostou důsledností, a to mě, upřímně řečeno, deprimuje. Ne že bych sám měl bůhvíjak deprimující sexuální život, ale to sem nepatří. O to nejde. Deprimující mi připadá holá opovázlivost, denně se znovu a znovu vystavovat téhle záplavě obrazů, denně se otevřeně vystavovat téhle každou vteřinou narůstající a bující ničivé síle tvrdého porna. My se Seidelovou, jak nás někdy vidím, jsme dva poloslepí špehové, kteří slídí po virtuální světelné stopě miliardového high-tech průmyslu. Jsme lidi doby kamenné s klacky, kteří měří své síly s letkou stealth-fighterů. Ještě než se vůbec odhodláme zamávat palicí, rozmělní nás

dálkově řízené zbrojní systémy našeho protivníka na atomový prach.

A to ještě není všechno. Nedeprimuje mě jen množství obrazů, o monotonii stále stejných motivů, která rozleptává mozek, ani nemluvě. Ne, s tím jsem se vyrovnal. Z čeho mám ale opravdu špatné spaní, je samotný design výzkumu. Mluvím o tom, že dokumentujeme pozastavený obraz porna. Pozastavený obraz, bože můj! Kolik si myslíte že z půl miliardy uživatelů porna po celém světě si rozepne poklopec, aby si krátili čas s fotografiemi? Vy snad ano? To sotva. Jako každý alespoň trochu normální člověk hledáte i vy v rámci svých online aktivit cíleně nabídky v oblasti pornografie pohyblivých obrázků. Tak to nazýváme: pornografie pohyblivých obrázků. Čímž chci říct: i vy vyhledáváte v síti videoklipy, ve stále kratších intervalech zadáváte do prohlížeče adresu youporn.com nebo porntube.com – a ne freepicseries.com, slutsgate.com nebo public-pussy.com, jako to dělám já.

A přece. Přes obtíže, které s sebou moje činnost přináší, bych chtěl zkonstatovat: mám tuhle práci rád. Říkám: jaké štěstí mít takovouhle práci! Jaké neuvěřitelné štěstí! Jako každý čerstvý diplomovaný kulturní vědec jsem žil po ukončení studia roky na podpoře (Hartz IV) nebo – což je ještě horší – se doprošoval ponižujících, pocit vlastní hodnoty s naprostou brutalitou ničících míst v takzvané kulturní oblasti. Byl jsem už praktikantem asistentky zastupující vedoucí PR coburské *Dlouhé noci krátkých filmů*, druhým pomocným osvětlovačem tisícího pořadu Nová dokumentace televize ZDF o ruských obchodnících se ženami nebo – worst case – jedním ze zoufalých zakladatelů Mladé existence, kteří leští dlouhé roky kliky pro ideje, které nikdo na téhle planetě s definitivní platností nepotřebuje, aby pak ve třicítce přece jen studovali na učitele a trpěli halucinacemi o dědictví po rodičích a zároveň o jejich konci. Ještě nedávno mě takovéhle scénáře dokonce pronásledovaly ve snech a já nejsem zrovna typ, který by snil. Opravdu, normálně nikdy a o ničem, vůbec o ničem nesním. Jsem realista a jako takový vím, co je to život. Znamená to se bez přestání loučit s vizemi, které svého času člověk o sobě a své budoucnosti měl, neustále relativizovat dřívější nároky na sebe sama, ustavičně zrazovat někdejší ideály, které ovšem ve skutečnosti žádnými ideály nebyly, spíš jen běžným pubertálním poblouzněním.

Z tohoto hlediska znamená každý zdokumentovaný blowjob, každý zaregistrovaný gangbang, každý zaznamenaný cumshot, každé kliknutí na další obrázek jednoduše další krůček ve směru stálého zaměstnání. Přínejmenším ve směru případného stálého zaměstnání. A po tomhle případném stálém zaměstnání by někdy v budoucnu, pokud všechno dokonale klapne, mohlo následovat zařazení do úřednického stavu. Zařazení v klíně almy mater, totiž: bláznivá svobodomyslnost bez hranic, pevný příjem, světlá kancelář s výhledem na univerzitní areál a – last but not least – semináře plné stále nových generací mladých studentek, svým způsobem 3-D-aktualizace jich samotných,

jimž nebude nikdy víc než sedmadvacet, zatímco člověk sám bude směřovat ke stáří, nemocem a smrti.

Mluvím, a vy se mnou bezpochyby souhlasíte, o práci jakožto ráji na zemi. Mluvím o zaslíbené zemi, kterou na rozdíl od mnoha ostatních vidím nejen zdáli, ale už jsem do ní vstoupil. Chci říct: jsem přece tady. Zcela oficiálně, dokonce s cedulkou na dveřích. *Robert Thaler, vědecký pracovník, obor činnosti II, Ústav pro kulturní vědy* stojí černými písmeny na čtvercovém štítku z plexi před místností 101. Jsem tady a přísahám: odtud nikdy neodejdu. Tedy: nikdy bych odtud neodešel, kdyby to záleželo jen na mně. Ve skutečnosti ovšem není má situace nijak růžová. Ve skutečnosti to se mnou vypadá takhle: obě poloviční místa, které se Seidelovou momentálně sdílíme, se v blízké budoucnosti – o tom nás prof. Faulstichová hned na začátku naší práce informovala – sloučí v jeden celý úvazek, a je nepravděpodobné, že ho dostanu já. Upřímně řečeno by na mě v ústavu nikdo nevsadil ani cent.

Problém není ani tak v tom, že Seidelová je mladší a podle mě i inteligentnější než já. Kdepak, to i ono by se dalo přetřpět. V akademickém světě nezáleží na rozdíl od skutečného výhradně na mládí. A ve shodě se skutečným světem už vůbec ne na inteligenci. Naopak: klíčovou kompetencí je tu schopnost zadusit už v zárodku vlastní myšlenky a místo toho bez zpochybňování přebírat profesorské názory a parafrázovat je. Já rozhodně neznám nikoho ze středních akademických kádrů, kdo by s pomocí téhle strategie nedospěl přesně tam, kde je, totiž do stavu středních kádrů. Kdyby šlo jen o to, měl bych pro tenhle závod nejlepší předpoklady.

Vlastním, zásadním problémem je něco jiného. A sice že Uschi Seidelová je žena. Je žena, a tahle věc znamená hodně. Je to, jako bychom spolu závodili přes překážky, ale můj penis byl svázan uzlem s hadicí od pračky paní dr. Huberové. Paní dr. Huberová je pověřena dohledem nad rovným postavením na univerzitě, a přepečlivě dohlíží na to, aby „při rovnosti kvalifikace byla dávána při přidělování volných míst přednost ženským uchazečkám“. A to i přesto, že ve své doktorské práci odhalila ideu jasně definované identity pohlaví jako reakcionářskou a ostře ji odsoudila. Dr. Huberová, posraná dr. Heike Huberová! Celá nesmyslnost tohoto světa se sbíhá v téhle ženě, a kdybych byl snadno ovlivnitelná povaha, už jen kvůli ní bych hodil do ringu ručník. Ale to není můj styl. Věřím, že mám šanci, byť byla sebenepatrnější, a mám pro to dokonce své důvody. Tři důvody, abych byl přesný.

Zaprvé: je tady pořád možnost, že Seidelová onemocní, otěhotní nebo tak něco. Nebyl by to v ústavu první takový dropout. Opakovaně odtud z nejneprůhlednějších důvodů mizí spolupracovníci, najednou jsou pryč, jako by tu nikdy nebyli, a neštěkne po nich ani pes. Proč by to nemohlo potkat i Seidelovou? Trpí slabozrakostí a nezřídka si

stěžuje na migrény před obrazovkou. Navíc má už celou věčnost přítele a v prosinci jí bude třicet. Kdoví, kam se jí v tichých nočních hodinách zatoulávají myšlenky? Malá nehoda, malé baby, si člověk umí docela dobře představit.

Zadruhé: můj vzhled. Jsem, jinak to nelze říct, přímo nemravně přitažlivý. Vzpomeňte na Colina Firthe v mladých letech, vzpomeňte na jeho nejlepší sexy scény v *Pride & Prejudice*, a máte dobrou představu o mé tváři. Jako srnka hnědé, neuvěřitelně pozorně hledící oči, nad nimi vysoké, tmavými, spirálovitě stočenými kadeřemi korunované čelo. K tomu inteligentní, ostře řezané rysy a jemně pórovitá, příjemně bledá, ale v žádném případě chorobně bledá kůže. Můj obličej, což jsem v minulosti stále znovu pozoroval, působí na mé okolí podobně jako černá díra. Většina z těch, kteří se k němu přiblíží, se už od něj neodtrhnou. Doufám a modlím se, aby tuhle zkušenost udělala i profesorka Faulstichová, která se ve svém výzkumu zabývá nejen pornografií, ale i estetikou.

Zatřetí, a to je možná můj největší trumf: můj commitment. Má doslova krkolomná oddanost zájmům a projektům ústavu. Totiž: žádný člověk v ústavu, ani Uschi Seidelová, se ani vzdáleně nedívá na takové množství porna jako já. Její pracovní den končí přesně v okamžiku, kdy vypne Internet Explorer a uloží své poslední kontrolní dotazníky na disk. Můj ne. Stejně jako ona se proklikávám stránkami až k naprostému vyčerpání, kdy se mi obrázky na monitoru rozplývají do ploch barvy masa, a pak... pak pokračuju. Zapomenu na svou výzkumnou dráhu a dávám se profesorce k dispozici jako proband. Jde to jako nic. Otevřu si složku *Faulstichová-Pedersenová*, která je uložena v mém desktopu, kliknu na jeden z hardcore-clips, které tu jsou pro mě uložené, a aktivuju pokročilý dánský dokumentační software *Ariadne*. S pomocí tohoto softwaru vyhotovím během prohlížení takzvané průběhové diagramy či lépe řečeno diagramy slasti. Otázka profesorky totiž zní: jakou slast pociťuju při té či oné scéně? Kde jsou vrcholy mé slasti, kde její propady? A jak vypadá má křivka slasti v průběhu celého klipu? Postup měření je naprosto triviální, jako pro malé děti. Každých patnáct vteřin musím jen kliknout na jedno z tlačítek – 9 pro maximální slast, 0 pro naprostý odpor – a na konci mi *Ariadne* vygeneruje osobní graf.

Povšimněte si, jde o slast, nikoli o vzrušení. Případné erekce během prohlížení hrají jen podřadnou roli. Nezáleží na reakci mého zduřeného orgánu, jak mi profesorka víc než jednou říkala, nýbrž na pocitu slasti v mé hlavě. Do jejich lebek, Thalere, jak přesně zněla její slova, tam se chceme dostat. Jen jsem na to kývl a zdržel se jakýchkoli doplňujících otázek. I když jsem nedokázal tak jemně rozlišovat jako ona, věděl jsem, o čem mluví. Já sám, tedy mé tělo, jsme toho skutečně nejlepším příkladem. Všimám si – a to v poslední době stále častěji –, že můj penis se mi klimbá mezi nohama i během nejtvrdějších a nejnáročněji produkovaných sexuálních scén jako volně visící kabel,

zatímco v jiných okamžicích, například když se pozoruju v zrcadle ústavní toalety nebo si čistím ušní bubínky vatovou tyčinkou, reaguje ohromně.

Ale nechme slast versus vzrušení i reakce mého penisu stranou: během prohlížení klipů mě přepadají úplně jiné starosti. Zejména mě zneklidňuje, že při měření nejde jen o mé vlastní pocity slasti. Profesorka spolupracuje v rámci studie s kodaňskou sexuální psycholožkou prof. Ingou Pedersenovou, která v ústavu kolem sebe shromáždila skupinu mužů lačných porna. Muže, kteří při pohledu na modem okamžitě stahují kalhoty po kolena, muže, kteří by pro pět minut online času poslali k čertu vlastní matku, muže, kteří se z vlastního rozhodnutí vydali do rukou terapeuta. Tihle muži – a to je ona potenciálně krkolomná část mého commitmentu – se dívají za stejných podmínek jako já na přesně stejné videoklipy. A profesorky si naše výsledky srovnávají. Jde jim o určení rozdílů v pocitech slasti u psychopatologicky markantních a psychicky normálních konzumentů porna. Bůh ví, co si od toho slibují, mě ovšem ta věc znervózňuje. Co když, říkám si pořád, se moje křivky rozkoše do puntíku shodují s křivkami Dánů dychtících po pornu? Co to o mně vypovídá? A ještě hůř: jaký dojem o mně – akademická objektivita sem nebo tam – profesorka získá?

Ještě v počátcích výzkumu bych si byl nechal rozdrtit levý malíček, abych se dostal ke kodaňským křivkám, teď už se však na věc dívám s mnohem větším nadhledem. Zprvč mám stále zřetelněji před očima pozitivní účinek, především svůj úzký, dalo by se říct skoro intimní kontakt k profesorce. Její v první chvíli až nepříjemně iritující poznámku o mém zduřeném orgánu si lze přece vykládat i jako znamení rostoucí intimity mezi námi. Já si ji alespoň tak vykládám. Zadruhé jsem v posledních týdnech strávil celé noci na nejrůznějších online fórech svépomoci, kde si celé zástupy pornolačných chatují o svém konzumním chování. Charakteristické pro tvrdé případy, jak naznačují příspěvky, je, že se ve strhujícím tempu proklikávají desítkami souběžně otevřených klipů, takříkajíc stále v patách následujícímu cumshotu. Švédský uživatel Ole. B. to nazval sperm-driven-speed-zapping. Já naopak zaznamenávám své vrcholy rozkoše především u lesbických scén, při (předstíraných) ženských orgasmech a opakovaně při pomalých blowjob. Naproti tomu pro gangbangové a cumshotové sekvence jsem si vyhradil tlačítka 0 až 5. Věřím tomu, že *Ariadne* vygeneruje na základě těchto hodnot průběhy, které budou probíhat opačně než dánské křivky. Průběhy, které budou vyvolávat dojem feminizovaného, možná i trochu retardovaného, v každém případě ale morálně integrálního konzumenta porna. Tak by se to mělo profesorce jevit, tak si to v ideálním případě představuju.

Celkem vzato se zdá, že mi moje strategie vychází. Alespoň zatím se nikdo nad mými křivkami nepohoršoval. To jest nikdo kromě Uschi Seidelové. Nejdřív si mě minulý pátek vyčíhala v kafetérii ústavu před automatem na horké nápoje, a myslím si, že si to

místo vybrala záměrně, aby rozhovoru propůjčila nezávaznou notu. Zatímco jsem si z automatu napustil přinejmenším desáté cappuccino, přistoupila ke mně ze strany, pohrávala si chvilku s brýlemi, a pak mě zčistajasna přepadla se svými pochybnostmi. Není si jistá, promluvila do syčícího stroje, jestli je metodicky korektní, že profesorce vypomáhám jako proband. Ano, dokonce si říká, jestli je vůbec přípustné používat moje data k vyhodnocování. Ona sama není po osmi hodinách dokumentační práce schopna o svých pocitech slasti nic závažného vypovědět. V podstatě už není schopna závažně vypovídat o ničem. Cítí se po práci prostě a jednoduše jako mrtvola. Buď upřímný, Roberte, nasadila skoro kamarádský tón, u tebe je to přece taky tak.

Chytrá Uschi Seidelová. Ví, kudy kam. Pokouší se přes kritiku metodiky podvrátit můj commitment a vyloudit ze mě při té příležitosti to či ono obviňující slovo. Ale s tím u mě nepochodí. Já tyhle triky znám. S kouřícím pohárkem cappuccina v ruce jsem se na ni usmál a poradil jí, aby se obrátila se svými pochybami přímo na profesorku. To ji umlčelo. Ví stejně dobře jako já, že prof. Faulstichová jí její námitky smete ze stolu. Ne že by nebyly oprávněné. To opravdu nejsou. Pokaždé když otevřu další klip, udělám přesně tu zkušenost, o které mluvila. Že se mi přes monitor míhá množství pestrých obrázků kopulujících párů, z nichž u mě jeden ani druhý nevyvolává sebemenší slast. Ale o to nejde. Jde o to, že v našem ústavu jsou osm z deseti studujících ženy. A muži – z nichž třetina jsou podle mého opatrného odhadu homosexuálové a tím z hlediska pořizování dat irelevantní – se zrovna neperou o to, aby se jejich křivky posílaly do Dánska. Ti se pornopásek Pedersenové bojí ještě víc než já. Profesorka potřebuje krátce a jednoduše každého chlapa, aby mohla šetření dat uzavřít.

A i to je jen část pravdy. Druhá a mnohem významnější: profesorce je – stejně jako každé jiné pracovníci v oblasti duchovních věd na téhle planetě – úplně jedno, jak její data vznikají, pokud *vůbec* vzniknou. Data, na to se nesmí zapomínat, jsou naše měna. Data v našem světě znamenají cashflow. Data, především vyhodnocená data, k sobě přitahují navazující výzkumy a tím nové žádosti o projekty. V těchto žádostech se narazí čerstvé podpůrné sudy, z nichž natečou do ústavního rozpočtu nové prostředky, s nimiž je zase možné vytvořit další pracovní místa. Místa, která se obsadí, aby se – vyjádřeno přesně – vygenerovala nová data. Provádět výzkum znamená prostě a jednoduše: udržet provoz v chodu. Všechno ostatní je vedlejší, metodický rozptyl nemá žádnou velkou váhu, Zvlášť ne, když si uvědomíme, že naše výzkumy – jako přirozeně všechny výzkumy v kterékoli dílčí oblasti duchovních věd – jsou společensky stejně relevantní asi jako brožury o chovu králíků. Buďme upřímní, na univerzitě se nikdo ani náhodou nezajímá o to, co říkáme. Nikdo tam venku nečte jedinou námi napsanou větu. A to si nemyslím jen já. Každý vědec z oboru duchovních věd, který není skrz naskrz prolhaný, vám to potvrdí, a sice jako empiricky ověřený fakt.

Je ovšem možné si stěžovat. Ano, někteří kolegové v ústavu nedělají prakticky nic jiného, ale k těm já nepatřím. Nebo nanejvýš jen naoko. Občas se k jejich nářkům přidám – abych se těmto kolegům, k nimž patří v neposlední řadě i paní dr. Huberová, jevil jako spojenec v nouzi. Jako někdo, koho stejně jako je drtí pocíťovaná tíha vlastní bezvýznamnosti. Tohle příležitostné bédování, tyhle spontánně z hrdla vyrážené, zahořklé árie mě nestojí žádnou námahu. V podstatě je znalost mé vlastní bezvýznamnosti jedním z mála přesvědčení, ano, možná to jediné, které mám. S tím rozdílem ovšem, že je nepocíťuju jako závaží. Naopak. Každý den děkuju Bohu za to, že společnost se o mě a mé názory ani za mák nestará a já, jejími nároky nijak neznepokojuvám, jí můžu dál sloužit jako její sice špatně placený, ale přece jen placený pozorovatel. Přičemž označení pozorovatel (o slově vědec ani nemluvě) věc ne plně vystihuje. Chápu se jako spekulant. *Diplomovaný kulturní spekulant* Robert Thaler, to bych si napsal na svůj diplom. Přinejmenším v nějakém opravdovém, upřímném světě bych to udělal.

Já – a ostatně i Uschi Seidelová, která to dokonce otevřeně přiznává – to každý den znova zažíváme. Pokaždé, když se proklikáváme webovými archivy a přitom se na zlomek vteřiny příliš dlouho zahledíme na jeden z obrázků, je konec s pozorováním a nastane spekulace. To se stává nejen u fotografií, u nichž se musíme trochu zamyslet nad velikostí nastavení a perspektivou nebo nad tím, jestli máme co do činění s gangbangem, nebo už spíš s group orgy. Stává se to i u úplně jednoduchých, nedvojsmyslných zobrazení – například u close-up roztažené vagíny, z jejíhož otvoru vytékají vlákna spermatu. Právě u takovýchhle motivů pálí mé synapse ze všech trubic a trhají myšlenku prostého pozorování na cáry jako kousek zvlhlého chleba. Co to tam vlastně přesně vidím, říkám si, zatímco civím se zarudlýma očima na obrazovku. Vidím, jak tvrdí některé prostoduché mysli v ústavu, skutečně jen rozmnožovací orgán ženského savce? Nebo spíš obraz, který mi vypráví o slasti milionů a milionů lidí? Mužů, pro mě za mě. Ale odkud se ta jejich slast bere? Je to představou, že jejich penis trčí uvnitř té vagíny? Ale tak to přece není, svírají ho jen ve vlastní zpocené ruce. Neukazuje tedy obrázek spíš fikci slasti těchhle mužů? Nebo jim tu slast připravuje klamná představa, že tuhle ženu, případně všechny mužů mohou mít? A co vlastně vidí ženy? Co vidí například Uschi Seidelová? Vidí tam možná jako sémiotička vizuálně se manifestující popření křesťanského obrazu světa? Vidí pornografickou vagínu z webu jako znamení změny kulturního paradigmatu? Nebo oba vidíme špatně? Nehledíme v podstatě vagínou a skrze fikce slastí mužů do média samotného? Není půvab obrázku právě v seberefrenčním triumfu mediálních aparatur? V demonstraci jejich totální moci obnažení? Nebo mají nakonec pravdu feministky kolem dr. Huberové a my tam vidíme zkrátka a jednoduše jen velké svinstvo?

Otázky a otázky, které prolétávají mými mozkovými závitými jako střepiny granátů a já na

ně nemám odpověď, alespoň prozatím. Na něž nemá, alespoň jak doufám a modlím se, odpověď ještě ani Seidelová. Na něž možná nelze vůbec žádné definitivní odpovědi najít. I když, kdo ví! Možná zbytečně slevuju. Možná jsem toho ještě neviděl dost. Možná jsem se ještě dost neponořil do materie a musím drasticky zvýšit počet zásahů čili své denní penzum obrázků. Ano, možná je to řešení. Abych vyrval pornografickému online kosmu jeho tajemství, musím do něj proniknout ještě hlouběji. Ještě mnohem, mnohem hlouběji. Až mi webová vagína nebude tlačit pouze zevnitř na čelní kost, nýbrž vyplní celou mou lebeční dutinu. Narůžovělé šimrání a záření, procházející každým nervovým vláknem – toho musím dosáhnout. Pak už se odpovědi i můj postoj k celé věci dostaví. Jen přitom nesmím ztratit kontrolu. To je důležité, neztratit kontrolu. To si opakuju každý den, když sedám k počítači a jdu na online: hlavně nesmím za žádných okolností ztratit kontrolu.